

РЕШЕНИЕ

№ 18811

гр. София, 15.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 15.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **399** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Т. Ф. В., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на У., със съдебен адрес [населено място], [улица] (безистен), ет.2, чрез адв. М. Н. от САК, срещу Решение № 5624 от 09.12.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, вр. чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се навеждат твърдения за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Жалбоподателят поддържа, че е напуснал държавата си на произход с цел да избегне последващи действия на преследване, изразяващи се в наказателна репресия. Твърди, че административният орган не е извършил преценка относно принадлежността му към определена социална група, предвид хомосексуалната му ориентация (която е заявил и реално не е била подложена на съмнение) и доколко това обстоятелство може да бъде причина за преследване, за нечовешко или унизително отношение или наказание, в светлината на положението на тази група лица в държавата му на произход-У.. Кандидатът счита, че административният орган не е направил анализ на положението на лицата, принадлежащи към ЛГБТ общността в У.. Навежда доводи от Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 07.11.2013г. по съединени дела С-199/12-С-201/12. Излагат се подробни съображения защо елементите от бежанската история на чуждия гражданин следва да се квалифицират като основание за закрила по чл. 9, ал. 1, т.1 - т.3 от ЗУБ, при липса на анализ на актуалната обстановка в У. във връзка със заявените от молителя

факти и обстоятелства. Навежда доводи, че през м.03.2023г. Парламентът на У. е приел закон, според който самоопределянето като ЛГБТ+ е престъпление и дава на властите широки правомощия да преследват угандийските хомосексуални хора, които така или иначе са подложени на правна дискриминация и насилие от страна на обществото, като поддръжниците на закона твърдят, че той е необходим, за да може да бъдат наказвани широк кръг от дейности, свързани с ЛГБТ+ общността. Претендира се отмяна на решението.

Ответникът заместник председател на ДАБ оспорва жалбата чрез юрк. К..

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, становището на представителя на СГП и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба рег. № УП-18056 от 07.10.2025 г. до Държавната агенция за бежанците Т. Ф. В., [дата на раждане], гражданин на Република У., е поискал предоставяне на международна закрила.

На проведено на 17.10.2025 г. кандидатът заявил, че е пристигнал легално в България, с бизнес-виза, издадена за конференция от Посолството на България в Доха, защото това бил единственият начин да дойде в България и да потърси закрила. Споделил, че е напуснал У. на 17.07.2022 г., легално, с работна виза за Катар, където работил 2 години и половина. Решил да се върне в У., но на летището служител го спрял, защото е хомосексуалист, но кандидатът го подкупил и бил освободен. Прибрал се вкъщи, но родителите на партньора му изпратили човек, който да го сплаши. Опитал да се скрие на село, но и там не намерил спокойствие, след като не бил приет от баща си, защото принадлежи към LGBT движението. В края на януари 2025 г. отново напуснал У. за Катар, но майка му, която единствена го подкрепяла, му казала да не се прибира в У., а да отиде в държава, където ще бъде приет. Тогава получил виза за конференция, върнал се за 3 дни в У., след което излетял за С. и пристигнал на 04.10.2025 г. Кандидатът съобщил, че е арестуван в страната си на произход, тъй като е част от LGBT. Арестът му бил провокиран от родителите на партньора му. Прекарал един месец в затвора при лоши условия, но майка му платила гаранция и бил освободен.

Като конкретна причина за напускане на У. посочил това, че е хомосексуалист. Това се случило през 2008 г., когато отишъл в училище само за момчета, където имало по-големи момчета – гейове, с които имал сексуални контакти. Първоначално актовете били принудителни, но впоследствие станали доброволни. Напуснал У. заради заплахи от родителите на партньора му. Страхувал се от властта, защото при доказване на хомосексуалност, бил заплашен 20 години затвор или „по-лошо“. Изразил опасения, че ако се завърне в У., ще бъде осъден.

Постановено е оспореното Решение № 5624 от 09.12.2025 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ, е отхвърлена молбата за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. В акта подробно е обсъдена бежанската история на кандидата, но органът е приел, че изтъкнатите причини за напускане на страната на произход не попадат в предметния обхват на чл.8, ал.1 ЗУБ по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ. Посочено е, че молителят не е напуснал У. в резултат на реално извършено преследване от страна на държавни органи или други структури, а поради лични опасения, свързани с неговата хомосексуална ориентация. Без да се отричат тези твърдения, в решението е изтъкната липсата на доказателства за това, че кандидатът лично е бил обект на заплахи, насилие или официални санкции поради сексуалната си ориентация. Липсвали доказателства и за твърденията му, че е арестуван в У., както и, че е освободен под гаранция, а заплахата от родителите не представлявала преследване по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ, както и, че държавата е отказала да му предостави закрила срещу подобни действия. Според органа, кандидатът не е посочил случаи на физическо

насилие или конкретни актове на държавни органи, насочени срещу него, а твърдението, че родителите на неговия партньор са го заплашвали, че ще го намерят навсякъде, където отиде, не е подкрепено с никакви доказателства. Определил е подобен вид заплаха като такива с частен характер, респ. не представляващи преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ. Съобразено е обстоятелството, че молителят е напуснал и се е завръщал в У. многократно, без да среща каквито и да било ограничения от страна на властите, получил е безпрепятствено документи за пътуване и покана за участие в семинар в България, което показвало, че е могъл свободно да се придвижва и да напуска страната си. Същевременно, кандидатът е пребивавал продължително време в Катар, където е имал законна работа и не е съобщил за каквито и да било проблеми, свързани със сексуалната му ориентация. Направен е извод, че се касае за икономически мигрант, а не за бежанец.

По-нататък в решението, административният орган е изложил мотиви, че спрямо кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, доколкото той не е напуснал страната си на произход поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не е бил заплашен от унизително отнасяне или наказание, нито са налице данни, че в бъдеще ще бъде изложен на реален риск от въпросните посегателства при евентуално връщане в У..

След извършен анализ на информацията за актуалната обстановка в У., изложена в Справка с вх. № МД-02-593 от 03.11.2025 г. на дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС, органът е приел, че в У. има Закон срещу хомосексуалността (АНА, 2023 г.), но арестите и преследванията на LGBT лица са рядкост, а осъдителни присъди в периода от м. май 2023 г. до м. април 2025 г. не са регистрирани. Съобразено е в допълнение, че кандидатът многократно и влизал и излизал безпрепятствено от У.. На база на същата справка органът не е установил разширенията, дадени в решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС, преценени във връзка с приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на 18.12.2025 г. Жалбата е подадена на 23.12.2025 г., в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване акт съгласно чл.84, ал.3 ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При служебната проверка по чл.168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган по чл.75, ал.1, вр. чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ и в установената форма, с излагане на фактически и правни основания за издаването му. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на молителя или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл.8 и чл.9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход, съобразно актуалната информация за нея по смисъла на чл.4, пар.3, б. „а“ от Директива 2011/95/ЕС.

С оглед идентичните елементи от бежанската история на Т. Ф. В., съдът намира за относимо

тълкуването, предоставено в Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 7 ноември 2013 г. по съединени дела C-199/12—C-201/12, жалбоподателите по което са претендирали за международна закрила поради сексуалната си ориентация, като са твърдели, че са били обект на насилствени прояви от страна на техните семейства и от околните за тях лица или на репресивни действия от страна на властите в съответните им страни на произход, в които хомосексуалността е наказуема. За да отхвърли молбите за закрила, компетентният административен орган в Н. е приел, че макар твърдението за сексуалната ориентация на молителите да е достоверно, те не са доказали надлежно твърдените факти и обстоятелства, поради което не са доказали, че са основателни опасенията им от преследване поради принадлежността им към определена социална група в случай на завръщане в техните страни на произход.

В решението на СЕС се напомня, че един от мотивите за преследване по чл.10, ал.1 от Квалификационната директива е „принадлежност към определена социална група“ (идентичен с член 10, параграф 1, буква г) от Директива 2011/95/ЕС), изискванията за която следва да са установени кумулативно. От една страна, членовете на групата трябва да споделят една вродена характеристика или обща история, която не подлежи на изменение, или пък да споделят характеристика или вяране, до такава степен съществено за идентичността или съзнанието, че не би следвало от лицето да се изисква да се откаже от тях. От друга страна, тази група трябва да има собствена идентичност в съответната държава, защото е разглеждана като различна от заобикалящото я общество. По тълкуването на тази разпоредба СЕС е предоставил отговор, че член 10, параграф 1, буква г) от Директивата следва да се тълкува в смисъл, че наличието на наказателно законодателство като разглежданото във всяко от главните производства, което е насочено конкретно към хомосексуалните лица, позволява да се установи, че тези лица трябва да се разглеждат като съставляващи отделна социална група.

Изтъкнато е в решението, че специфично свързаните със сексуалната ориентация основни права, каквото е правото на зачитане на личния и семейния живот, закриляно от член 8 ЕКПЧ, на който съответства член 7 от Хартата, разгледан евентуално във връзка с член 14 ЕКПЧ, който е послужил за модел на член 21, параграф 1 от Хартата, не са сред основните права на човека, за които няма никаква възможност за дерогация. В тази връзка, единствено наличието на законодателство, обявяващо за наказуеми хомосексуални действия, не би могло да се счита за акт, който засяга молителя толкова съществено, че да достига степента на тежест, която е необходима, за да се приеме, че тази наказуемост представлява преследване по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата.

От друга страна, предвиденото от законодателна разпоредба като разглежданите в главните производства наказание лишаване от свобода, с което се наказват хомосексуални действия, е възможно самт по себе си да представлява акт на преследване по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата, ако то действително се прилага в приелата такова законодателство страна на произход. В действителност подобно наказание нарушава член 8 ЕКПЧ, на който съответства член 7 от Хартата, и представлява несъразмерно или дискриминационно наказание по смисъла на член 9, параграф 2, буква в) от Директивата.

При тези условия, когато търсещо убежище лице се позовава на съществуващо в неговата страна на произход законодателство, което обявява за наказуеми хомосексуални действия, какъвто е случаят във всяко от главните производства, националните власти следва при преценката на фактите и обстоятелствата по реда на член 4 от Директивата, да проверят всички относими факти, свързани със страната на произход, включително законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начина на тяхното прилагане в съответствие с член 4, параграф 3, буква а) от Директивата. В рамките на проверката тези власти трябва по-специално да определят дали в

страната на произход на молителя предвиденото в подобно законодателство наказание лишаване от свобода се прилага в действителност. В светлината на тези елементи националните власти трябва да решат дали следва да се приеме, че действително молителят се опасява с основание от преследване при завръщането си в своята страна на произход по смисъла на член 2, буква в) във връзка с член 9, параграф 3 от Директивата. Що се отнася до въздържанието, което лицето би трябвало да проявява, то в рамките на системата на Директивата, когато преценяват дали молителят има основателни опасения от преследване, компетентните органи определят дали установените обстоятелства представляват или не заплаха, поради която съответното лице може с основание да се опасява с оглед на личното си положение, че действително спрямо него ще бъдат извършени актове на преследване. Преценката дали рискът е голям, която трябва във всички случаи да се прави бдително и предпазливо (Решение от 2 март 2010 г. по дело Salahadin A. и др., C-175/08, C-176/08, C-178/08 и C-179/08, Сборник, стр. I-1493, точка 90), се основава единствено на конкретната оценка на фактите и обстоятелствата в съответствие с правилата, съдържащи се по-специално в член 4 от Директивата. Следователно заинтересованото лице трябва да получи статут на бежанец съгласно член 13 от Директивата, когато се установи, че при завръщането му в неговата страна на произход неговата хомосексуалност ще го изложи на действителна опасност от преследване по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата. В това отношение не следва да се взема предвид обстоятелството, че той би могъл да избегне опасността чрез по-голямо въздържане от изразяване на сексуалната си ориентация в сравнение с дадено хетеросексуално лице.

Съдът открива следната информация относно страната на произход на кандидата:

1. Доклад за състоянието на човешките права в У., обхващащ 2025 г., от 21 април 2026 г. с автор A. International, достъпен на Интернет страница eoi.net:

Състоянието на човешките права в света, У. 2025 г.:

Властите използват мъчения и други форми на малтретиране, насилствени изчезвания и произволни арести и задържания срещу действителни и предполагаеми опоненти на правителството. ЛГБТИ хората се сблъскаха с множество нарушения на човешките права и продължиха да бъдат дискриминирани съгласно Закона за борба с хомосексуалността. Подкрепата на У. за близо 2 милиона бежанци и търсещи убежище остана силно недофинансирана. Изграждането на Източноафриканския петролопровод продължи да поражда опасения за околната среда и човешките права, включително заплахи за общностите и местообитанията на дивата природа.

Права на ЛГБТИ хората

В. съд не се произнесе по жалба срещу решението на Конституционния съд от 2024 г. да потвърди разпоредбите на Закона против хомосексуалността от 2023 г. Разпоредбите дискриминират ЛГБТИ хората и предвиждат тежки наказания, включително смъртно наказание, за „утежнена хомосексуалност“ и до 20 години лишаване от свобода за „насърчаване на хомосексуалността“.

Неправителствената организация „Форум за осведоменост и насърчаване на правата на човека“ документира 194 случая на нарушения на правата на човека срещу ЛГБТИ хора. Тези нарушения често включват *нападки* срещу хора въз основа на тяхната реална или възприемана сексуална ориентация, полова идентичност или изразяване на тяхната сексуалност. Те включват 71 случая на *насилие или заплахи*, 48 *ареста* по обвинения, свързани със сексуалността, 60 *изгонвания от домове* и 15 случая на дискриминация при заетостта.

2. Годишен доклад за състоянието на правата на човека през 2025 г. - Световен доклад

2026 г., публикуван на 4 февруари 2026 г. с автор HRW – Н. Rights Watch – У., достъпен на Интернет страница [esoi.net](https://www.esoi.net):

Събития от 2025 г.

Ситуацията с правата на човека в У. остава репресивна, като правителството насилствено се справя с политическата опозиция, журналистите и протестиращите и ограничава свободата на словото. ЛГБТ хората остават изложени на висок риск съгласно Закона за борба с хомосексуалността от 2023 г., който *подхранва произволни арести, изнудване и злоупотреби*. Държавното наблюдение продължи да се разширява значително.

Сексуална ориентация и полова идентичност: След приемането на Закона срещу хомосексуалността от 2023 г., *властите са извършили широко разпространена дискриминация и насилие* срещу лесбийки, гейове, бисексуални и транссексуални (ЛГБТ) хора, техните семейства и техните поддръжници. Наказателният кодекс наказва „плътските полови сношения“ между хора от един и същи пол с доживотен затвор.

Докладът от 04.02.2026 г. препраща в тази си част към друг доклад на Н. Rights Watch, публикуван на 26.05.2025 г. и озаглавен „У.: Законът срещу ЛГБТ *разкри злоупотреби*“, според който през двете години, откакто Законът против хомосексуалността влезе в сила, угандийските власти са извършили широко разпространена дискриминация и насилие срещу ЛГБТ хората. Властите в У. разпространяват дезинформация и омраза срещу ЛГБТ хората, което прави съществуващата дискриминация още по-лоша.

69-страничният доклад, озаглавен „Те излагат живота ни на риск“: Как анти-ЛГБТ климатът в У. отприщва злоупотребите“, документира действията на членовете на парламента на У., правителствените институции и други власти, които доведоха до приемането на Закона срещу хомосексуалността от 2023 г. Н. Rights Watch установи, че законът е *увеличил вече съществуващите злоупотреби и дискриминация срещу ЛГБТ хората до безпрецедентни висоти*. Те също така подробно описват нарушенията на правата, разрешени от закона, и *опустошителното въздействие, което той е оказал върху живота на ЛГБТ хората*, активистите, съюзниците и техните семейства в У..

„През последните две години ЛГБТ угандийците са пострадали от редица злоупотреби заради умишленото решение на правителството да забрани омразата срещу тях със закон“, каза О. Н., старши изследовател за А. в Н. Rights Watch. „У. власти трябва спешно да подобрят тази среда, *която позволява широк спектър от нарушения на правата на човека и излага безброй угандийци на сериозен риск от злоупотреби*.“

През месеците преди и след приемането на закона, властите в У., включително високопоставени политически и правителствени фигури, използваха традиционните и социалните медии, за да разпространяват дезинформация и омраза срещу ЛГБТ хората, което доведе до *увеличаване на нападенията и тормоза срещу ЛГБТ хората и групите за правата на ЛГБТ хората*.

Изследователи са интервюирали 59 души, включително ЛГБТ хора, членове на семейства, представители на организации за правата на ЛГБТ, активисти, журналисти и законодатели между август 2022 г. и април 2025 г. Те са прегледали парламентарните протоколи от дебатите в К. на представителите относно Закона против хомосексуалността, речи на правителствени фигури и религиозни лидери, както и медийни репортажи в периода преди приемането на законопроекта. Н. Rights Watch установи, че в периода *преди и след приемането на Закона против хомосексуалността, правителството умишлено е оформило негативно обществения*

дискурс за ЛГБТ хората в У.. Това е насърчило атаки и тормоз на лица и независими организации, възприемани като подкрепящи правата на ЛГБТ.

През този период властите произволно **арестуваха и задържаха ЛГБТ хора**, използваха провокации чрез социални медии и приложения за запознанства и **изнудваха пари от ЛГБТ хора в замяна на освобождаването им от полицейския арест**. ЛГБТ хора споделиха пред Н. Rights Watch, че са се сблъскали с редица **физически нападения и онлайн тормоз** заради сексуалната си ориентация, полова идентичност или изразяване, или заради активизма си за правата на ЛГБТ. Много жертви казаха, че са съобщили за тези нападения на полицията, *която не е предприела никакви видими действия*. Много от интервюираните от Н. Rights Watch заявиха, че макар насилието, насочено срещу ЛГБТ хората, и анти-ЛГБТ реториката да са съществували много *преди* въвеждането на закона, *враждебността се е засилила по време на приемането му и след това*.

Един активист за правата на ЛГБТ каза: „Преди законопроекта да бъде внесен [**през февруари 2023 г.**], от време на време получавахме обаждания, в които някой казваше: „Знаем какво правите.“... Но когато започнаха да внасят законопроекта, тези обаждания започнаха да стават много. Хората продължаваха да ви звънят [и да казват]: „Знаем къде отседнахте. Знаем какво правите.“

На 3 април 2024 г. К. съд потвърди повечето разпоредби на Закона против хомосексуалността, след като група активисти за правата на човека оспори закона с мотива, че той нарушава основните права, гарантирани в конституцията на У.. Съдът обаче отмени раздели, които ограничаваха достъпа до здравеопазване за ЛГБТ хората, криминализираха отдаването под наем на помещения на ЛГБТ хора и създадоха задължение за докладване на предполагаеми актове на хомосексуалност.

Правителството трябва да отмени Закона против хомосексуалността от 2023 г. и разпоредбите на Наказателния кодекс, *криминализиращи еднополовите отношения по взаимно съгласие между възрастни*. То трябва да въведе всеобхватно законодателство за равенство и недискриминация, което да защитава всички от насилие и дискриминация, включително въз основа на сексуална ориентация и полова идентичност или изразяване.

3. По общодостъпна информация в Интернет: Законът против хомосексуалността в У. от 2023 г. налага тежки наказания за еднополови връзки, включително доживотен затвор и смъртно наказание за „утежнена хомосексуалност“. Законът против хомосексуалността, подписан от президента Й. М. **през май 2023 г.**, криминализира еднополовите отношения и въвежда тежки наказания за различни престъпления, свързани с хомосексуалността. Ключовите разпоредби включват:

Хомосексуалност: Участието в еднополови сексуални действия се наказва с доживотен затвор.

Утежнена хомосексуалност: Това включва престъпления като еднополови действия, включващи непълнолетни, лица с увреждания или рецидивисти, и се наказва със смърт.

Насърчаване на хомосексуалността: Застъпничеството или насърчаването на правата на ЛГБТ+ може да доведе до лишаване от свобода до 20 години и глоби.

Законът е описан като един от най-строгите анти-ЛГБТК+ закони в световен мащаб, отразяващ дълбоко вкоренените обществени нагласи срещу хомосексуалността в У.. Законът е приет с огромна подкрепа в парламента, което показва значителна обществена подкрепа за подобни мерки. В международен план законът се сблъска с широко разпространено осъждане от организации за правата на човека и чуждестранни

правителства, включително С. щати и Европейския съюз, които го критикуват за нарушаване на основните човешки права.

След влизането в сила на закона, *докладите сочат за увеличаване на насилието и дискриминацията срещу ЛГБТ+ лица в У.* Активисти отбелязват, че законът е довел до *засилени страхове в общността*, което е довело до увеличен тормоз, изгонвания и отказ на здравни услуги въз основа на сексуална ориентация.

Законът против хомосексуалността от 2023 г. представлява значителен регрес в правата на ЛГБТ+ лицата в У., със сериозни правни последици за еднополовите връзки и застъпничество. Прилагането на закона породило сериозни опасения *относно нарушенията на правата на човека и безопасността на ЛГБТ+ лицата в страната.*

Противно на приетото от административния орган, съдът приема за доказано наличието на основание по чл.8, ал.1 от ЗУБ за преследване, свързано с принадлежността на чуждия гражданин към определена социална група по смисъла на чл.10, пар.1, б. „г“ от Директива 2011/95/ЕС, вр. пар.1, т.5 от ДР на ЗУБ с оглед неоспорената сексуална ориентация на жалбоподателя. След цитираното решение на СЕС по съединени дела С-199/12, С-200/12 и С-201/12 не подлежи на съмнение възможността хомосексуалните лица да се разглеждат като съставляващи отделна социална група. От друга страна, актуалната информация за страната на произход на кандидата сочи на приет през м. май 2023 г. Закон срещу хомосексуалността, който се определя като един от най-хомофобските в света. Законът предвижда възможност за налагане на смъртно наказание, за „утежнена хомосексуалност“ и до 20 години лишаване от свобода за „насърчаване на хомосексуалността“. В допълнение, още *преди* законопроекта да бъде внесен в Народното събрание на У. през февруари 2023 г. са установени данни, правителството умишлено формира негативен обществен дискурс за ЛГБТ хората в У., което от своя страна е насърчило атаки и тормоз на лица и независими организации, възприемани като подкрепящи правата на ЛГБТ. Тук е мястото съдът да отбележи, че кандидатът е напуснал страната си на произход непосредствено преди този период - през м.юли 2022 г., докато законопроекта е внесен през м. февруари 2023 г., но е логично значително преди това в обществото да тече дискусия по приемането му.

По-нататък, информацията за страната на произход на кандидата сочи действително приложение на хомофобския закон, както и засилване на дискриминационните мерки срещу ЛГБТ хора и възприемане на много от мерките срещу тях като сериозно накърняване на основни човешки права. Последното също е пряко относимо към легалното определение за преследване по чл.8, ал.4 от ЗУБ като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. В доклада на А. International от 21 април 2026 г. са цитирани конкретни 194 случая на нарушения на правата на човека срещу ЛГБТИ хора, което сочи на действително приложение на закона. В допълнение, след неговото приемане властите са извършили широко разпространена дискриминация и насилие срещу лесбийки, гейове, бисексуални и транссексуални (ЛГБТ) хора, техните семейства и техните поддръжници. Самото приемане на закона е увеличило вече съществуващите злоупотреби и дискриминация срещу ЛГБТ хората до безпрецедентни висоти. В докладите се съобщава за нападения, насилие, заплахи, произволни арести, изнудване и злоупотреби нарушения на правата на човека, сериозен риск от злоупотреби, арестуване и задържане на ЛГБТ хора, изнудване за пари от ЛГБТ хора в замяна на освобождаването им от полицейския арест,

физически нападения и онлайн тормоз заради сексуалната си ориентация.

Изложеното навежда на действия на преследване по смисъла на чл.8, ал.5, б.1-4 и 6 от ЗУБ, респ. на чл.9, пар.2, б. а-г и е от Директива 2011/95/ЕС, които по своето естество и повтаряемост могат да се квалифицират като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ и чл.9, пар.1 от Директива 2011/95/ЕС. В зависимост от източниците на конкретни действия на преследване субектите могат да се определят като държавни или недържавни (чл.8, ал.3 от ЗУБ и чл.6 от Директива 2011/95/ЕС). При наличието на приет и приложим хомофобски закон съдът намира за доказана и причинната връзка между мотивите, посочени в член 10, и действията на преследване по параграф 1 по смисъла на чл.9, пар.3 от Директива 2011/95/ЕС. Налице е и информация, че когато жертвите на нападения са съобщили за тези инциденти на полицията, те не е предприела никакви видими действия, което е релевантно по смисъла на чл.9, пар.3 от Директива 2011/95/ЕС поради липса на закрила срещу действията на преследване. Не може да се очаква от кандидата да получи вътрешна закрила в друга част на страната си на произход по смисъла на чл.8 от Директива 2011/95/ЕС.

Съдът дава вяра на представен от кандидата Полицейски формуляр 18 за условно освобождаване от 11.03.2022 г., според който Т. Ф. Н. е обвинен в престъпление – нарушение на природния ред (л.70). Документът, освен в подкрепа на основателните субективни опасения на кандидата от преследване, следва да се прецени съобразно чл.4, пар.4 от Директива 2011/95/ЕС - фактът, че молител вече е бил преследван или вече е понесъл тежко посегателство, или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване или подобно посегателство, е сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване или от реален риск да понесе тежко посегателство, освен ако съществуват достатъчни основания да се смята, че такова преследване или тежко посегателство не би се повторило.

По изложените съображения съдът приема за доказано наличие на основание за предоставяне на бежански статут на Т. В. по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ - поради основателни опасения от преследване, основано на принадлежност към определена социална група, поради които кандидатът се намира извън държавата си по произход и по тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Като е достигнал до противни правни изводи за липса на основание за предоставяне на закрила по чл.8, ал.1 от ЗУБ административният орган е постановил оспореното решение при неправилно приложение на закона – отменително основание по чл.146, т.4 АПК.

Обжалваното решение следва да бъде отменено и преписката върната на административния орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съгласно чл.173, ал.2 от АПК, а именно за постановяване на решение за предоставяне на статут на бежанец на И. И. на основание чл.8, ал.1 от ЗУБ.

С аргумент от разпоредбата на чл.73 от ЗУБ съдът намира, че е дължима цялостна отмяна на обжалваното решение на председателя на ДАБ, доколкото при предоставяне на статут на бежанец изобщо не би се стигнало до обсъждане на основания по чл.9, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Независимо от изложеното, отделни форми и действия на насилие, основано на сексуалната ориентация, при наличие на хомофобско законодателство, могат да повдигнат въпроси за предоставяне на статут по

чл.9, ал.1, т.1 или т.2 от ЗУБ.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК жалбоподателката има право на сторените в производството разноси, но тъй като липсва искане в тази насока, разноси не се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ИЗЦЯЛО по жалба на Т. Ф. В., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на У., със съдебен адрес [населено място], [улица] (безистен), ет.2, чрез адв. М. Н. от САК, Решение № 5624 от 09.12.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, вр. чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила.

ВРЪЩА преписката на административния орган председател на ДАБ за ново произнасяне по молба за международна закрила рег. № УП-18056 от 07.10.2025 г. при съобразяване на указанията, дадени с настоящето решение, като на Т. Ф. В. се предостави статут на бежанец на основание чл.8, ал.1, вр. чл.10, ал.1, б.“г“ от Директива 2011/95/ЕС.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: